

«Φεγγάρι για καταραμένους»

Αρμονικό σύνολο

Κριτική από την
Καλλιόπη Ραπανάκη

ΤΟ ΕΡΓΟ του Ευγένιου Ο' Νιλ, «Φεγγάρι για καταραμένους» (1943), παρουσιάζεται από το Απλό Θέατρο σε σκηνοθεσία Α. Αντύπα. Πρόκειται για ένα έργο με αυτοβιογραφικές αποχρώσεις όσον αφορά τον συγγραφέα, την ιρλανδική καταγωγή του και τις συνθήκες διαβίωσης της οικογένειάς του ως μετανάστες. Η πλοκή του έργου εκτυλίσσεται στο Κονέκτικατ, στο κτήμα που νοικιάζει ο Φιλ Χόγκαν από τον Τζέιμς Τάιροουν.

Ο έρωτας της Τζόσι Χόγκαν και του Τζέιμς αποτελεί το βασικό πυρήνα, αλλά και το έναυσμα απ' όπου τα αυτοβιογραφικά στοιχεία του συγγραφέα χτίζουν μία πλοκή με νεύρο και εντάσεις.

Η μετάφραση του Ερρίκου Μπελιέ εκφράζει ικανοποιητικά το δράμα που βιώνουν οι ήρωες. Ειδικά στη σκηνή που ο Τζέιμς «επιτίθεται» ερωτικά στην Τζόσι, η επιλογή των λέξεων εκφράζει ζωηρά τη σύγκρουση μεταξύ των δραματικών προσώπων.

Τα σκηνικά και τα κοστούμια του Γιώργου Πάτσα δίνουν σαφέστατα την εικόνα του τόπου και του χρόνου της εξέλιξης της πλοκής.

Η Μάνια Παπαδημητρίου είναι αξιόλογη ηθοποιός και ερμηνεύει την Τζόσι Χόγκαν με την απαιτούμενη σπιρτάδα, το μπρίο, αλλά και τις αναγκαίες συναισθηματικές διακυμάνσεις που ενυπάρχουν στο δραματικό χαρακτήρα.

Ο Αρης Λεμπεσόπουλος διατυπώνει τον αλκοολικό Τζέιμς Τάιροουν, άλλοτε με μία υπαινικτική ερμηνεία και άλλοτε με εκρήξεις, που υποστηρίζουν τον Φιλ Χόγκαν, αναδεικνύοντάς με λεπτομέρεια τις πανουργίες του ήρωα.

Η μουσική της Ελένης Καραϊνδρου σχηματοποιεί υπαινικτικά το πλαίσιο του χωρο-χρόνου όπου εκτυλίσσονται οι συγκρούσεις.

Η αρμονία και το μέτρο χαρακτηρίζουν αυτή την παράσταση που μεταδίδει στους θεατές τον παλμό του έργου.